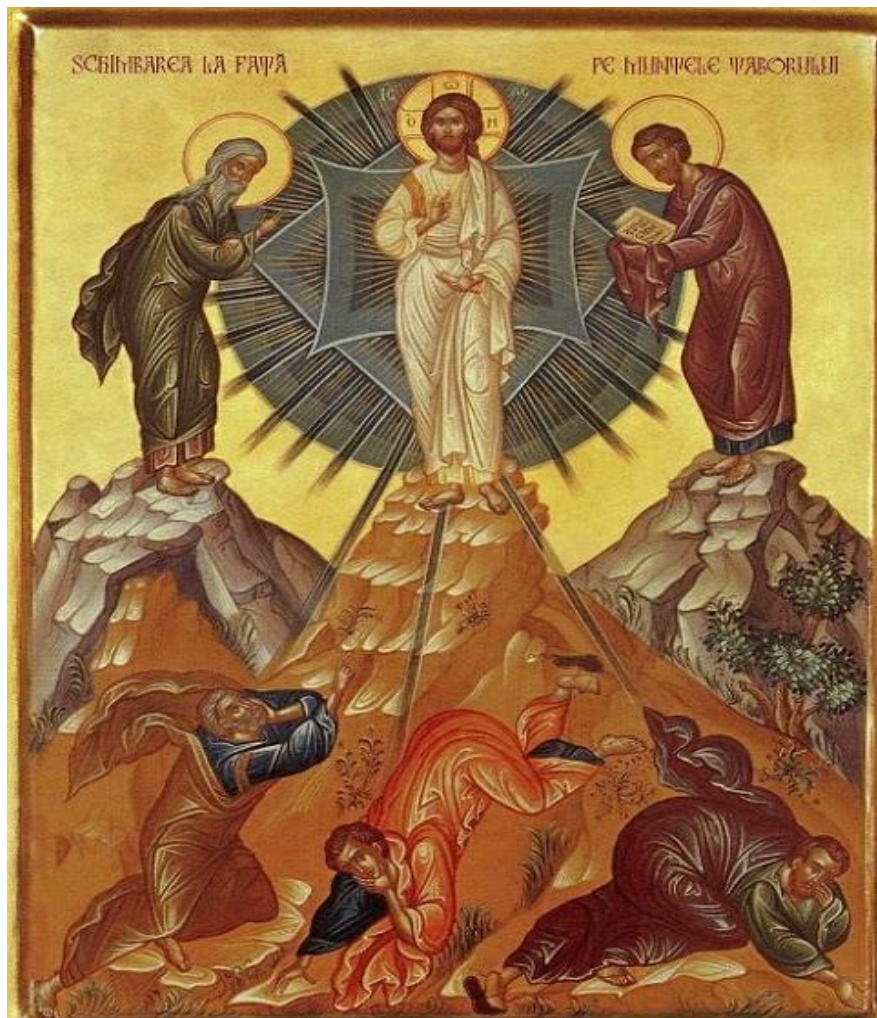

**«Κύριε, καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις,
ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, ... »**

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί Αναγνώστες αυτό το τεύχος της Εφημερίδας μας συμπίπτει με την Μεγάλη Εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού. Φυσικά έχουμε ασχοληθεί και στο παρελθόν με την σπουδαία αυτή Εορτή με σχετικό άρθρο μας με το τίτλο: «Θαβώριο Φως, το ζητούμενο στο σκοτάδι της ζωής μας!». Εκεί έχουμε μιλήσει αναλυτικότερα για τα γεγονότα και την Θεολογική αξία της Εορτής της Μεταμορφώσεως. Στο σημερινό άρθρο θα ασχοληθούμε με τη φράση που γράψαμε στο τίτλο μας και προέρχεται από τον Απόστολο Πέτρο, και την είπε όταν είδε και έζησε το φοβερό αυτό γεγονός. Ας ξεκινήσουμε...!

Όπως διαβάζουμε στο Ιερό Ευαγγέλιο της Θείας Λειτουργίας της Εορτής, που είναι αντλημένο από το κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο (ιζ' 1 – 9) ο Κύριος πήρε στο Όρος Θαβώρ κοντά του τρεις από την χωρία των 12 μαθητών του «Καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν» (Ματθ. ιζ' 1). Την ώρα που πραγματοποιήθηκε το φοβερό αυτό θαυμαστό γεγονός της Μεταμορφώσεως και εμφανίστηκαν μαζί με τον Χριστό ο Μωυσής και ο Ηλίας ως εκπρόσωποι του Νόμου και των Προφητών «καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες». (Ματθ. ιζ' 3). Τότε ο Απόστολος Πέτρος, πάντοτε αυθόρμητος και παρορμητικός, τόλμησε να προτείνει : «ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλίαν» (Ματθ. ιζ' 4).

Είναι γεγονός ότι στις μέρες μας τα περισσότερα θεολογικά σχόλια και κηρύγματα για το συγκεκριμένο περιστατικό από την Εορτή της Μεταμορφώσεως, συγκλίνουν ότι ο Απόστολος Πέτρος αποτελεί υπόδειγμα για τον κάθε πιστό, επειδή ζήτησε από τον Χριστό να παραμείνουν για πάντα εκεί στην κορυφή του όρους και μέσα στην υπέροχη εμπειρία του Θαβωρίου Φωτός. Με τη φράση του αυτή ο Απόστολος Πέτρος, του αποδίδεται από τους Θεολόγους και τους Ιεροκήρυκες, ότι ήταν αυτός που κατανόησε ότι η ουσία του ανθρωπίνου βίου είναι η ανάβαση σε υψηλές πνευματικές εμπειρίες, που αξίζει κανείς την απάρνηση του κόσμου. Είναι έτσι όμως ή μήπως πρόκειται (και να μας συγχωρηθεί η φράση) για μια «γκάφα» του Αποστόλου; Αυτό που αναφέρουμε δεν το αναφέρουμε από τον ευατό μας, ούτε είμαστε προκατειλημένοι αρνητικά με τον Απόστολο, αλλά είναι φράση από την αντίστοιχη διήγηση για το γεγονός της Μεταμορφώσεως από τον Ευαγγελιστή Λουκά (Θ', 28-36) που διαβάζεται στον Όρθρο της Εορτής με την επεξήγηση για την ίδια φράση του Αποστόλου Πέτρο «μὴ εἰδὼς ὃ λέγει» (Λουκ. 9,33).

Πολλοί Πατέρες της Εκκλησίας είναι ιδιαίτερα αυστηροί απέναντι στον Πέτρο (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Άγιος Πρόκλος Κωνσταντινουπόλεως, Άγιος Τιμόθεος Αντιοχείας, Θεοφάνης Κεραμεὺς κ.α.) : τον επικρίνουν για ό,τι λέει στον Ιησού, θεωρώντας τα λόγια του μία επιπόλαιη

αντίδραση που οφείλεται σε αμηχανία, σύγχυση και ανθρώπινο λάθος. Άλλοι, ωστόσο, Πατέρες (Αναστάσιος Αντιοχείας, Αναστάσιος Σιναΐτης, Ανδρέας Κρήτης, ο Ιωάννης Δαμασκηνός, ο Γρηγόριος Σιναΐτης, Γρηγόριος Παλαμάς, Ιωσήφ ο Βρυέννιος) ερμηνεύουν τα λόγια του Πέτρου από μία τελείως διαφορετική οπτική γωνία: ο Απόστολος, κατά τη γνώμη τους, διατυπώνει μία υψηλή θεολογική αλήθεια, που ανεβαίνει αυθόρμητα στα χείλη του από τον φωτισμό που δέχεται τη στιγμή της μεταμόρφωσης του Κυρίου. Ερμηνεύοντας ελεύθερα το «μὴ εἰδὼς ὃ λέγει» του Λουκά ή το «οὐ γὰρ ἤδει τί ἀποκριθῆ» (Μαρκ. 9,6) του Ευαγγελιστού Μάρκου, υποστηρίζουν ότι ὁ Πέτρος βρίσκεται σε μία κατάσταση έκστασης ή πνευματικής μέθης: έχει καταληφθεῖ ολότελα από το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο μιλά με το δικό του στόμα! Τα κίνητρα, παρόμοια, που σπρώχνουν τον Πέτρο να απευθυνθεῖ στον Ιησού διαφέρουν από πατέρα σε πατέρα. Ο ένας καταλογίζει στον Απόστολο φόβο, μικροψυχία και υπολογισμό ενώ ο άλλος, αντίθετα, πλέκει το εγκώμιό του για τον θείο έρωτα που νιώθει προς τον Ιησού και την περιφρόνηση των επιγείων. Ἡ προσπάθεια, τέλος, ενός συγκερασμού ανάμεσα στις διαφορετικές απόψεις χαρακτηρίζει τήν ερμηνεία επίσης αρκετών Πατέρων της Εκκλησίας.

Ο Καθηγητής και γνωστός Θεολόγος κ. Αθανάσιος Παπαθανασίου, σε ένα επίκαιρο για το θέμα μας άρθρο με τίτλο «Το σφάλμα του Πέτρου» («Πνευματική Διακονία» Περιοδική Έκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κωνσταντίας - Ἀμμοχώστου Έτος 4ο (2011), τεῦχος 11^ο) συνοψίζει σε 4 σημεία γιατί κατά τη γνώμη του είναι άκυρη η φράση του Αποστόλου : α) Ἡ Μεταμόρφωση δὲν ἦταν τέρμα, οὔτε καὶ σύμβολο οἰουδήποτε ἐνδοϊστορικοῦ τέρματος, ἀλλὰ σημεῖον τοῦ μελλοντικοῦ Τέρματος. β) Σκοπὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἡ μυστικὴ ἀνάβαση τῆς ψυχῆς πρὸς ἀσώματα ἐπίπεδα ὕπαρξης, ἀλλὰ ἡ μελλούμενη, τελικὴ λύτρωση τῆς κτίσης σύμπασας. Οἰαδήποτε, λοιπόν, θεωτικὴ ἐμπειρία οἰουδήποτε προσώπου μέσα στὴν ἱστορία (ἀκόμα καὶ ἡ ὑψηλότερη) ἐνέχει μιὰ ἐγγενῆ ἔλλειψη. Τελεῖ σὲ ἐκκρεμότητα, μέχρις ὅτου ὄλη ἡ δημιουργία κρῖσαριστεῖ καὶ μεταμορφωθεῖ σὲ γαμήλιο ἐσχατολογικὸ γλέντι τῆς Βασιλείας. γ) Ὁ φωτισμὸς τοῦ νοῦς» στὸ παρόν πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ σὲ ἐκκλησιολογικὸ πλαίσιο καὶ νὰ κατανοηθεῖ ὡς ἄσκηση στὴν ὁδοιπορία (ἢ μᾶλλον στή

συνοδοιοπορία μὲ τὸν Χριστὸ) πρὸς τὴ Βασιλεία. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στήσουμε –ἐν ὀνόματι τῆς «Ὁρθόδοξης πνευματικότητας», ὑποτίθεται!– μία θεολογία ἀνομολογήτως ἰνδουιστικοῦ τύπου, δηλαδή μία θεολογία ἢ ὁποία προσδιορίζει τὴν ἀλήθεια ὡς τὴν ἀπόσυρση τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστὰ σὸ ἐσωτερικό του, καὶ στερεῖται ἐσχατολογίας. καὶ δ) Ἡ πρόταση τοῦ Πέτρου, ἐκλαμβάνοντας τὸ ὄρος ὡς τέρμα, συνιστοῦσε ἄρνηση τῆς πόρευσης πρὸς τὸ ἀληθὲς τέρμα καὶ συνάμα ἄρνηση τῆς πόρευσης πρὸς τὸν κόσμο. Ἀντιθέτως, ὅπως εἶδαμε, στὴ λογικὴ τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπῆρχε τὸ «ᾧδε εἶναι». Ἄρνηση τῆς πόρευσης πρὸς τὸν κόσμο σημαίνει ἄρνηση τῆς ἀποστολῆς πρὸς τὸν κόσμο. Ἐνῶ μετὰ τὴ Μεταμόρφωση ὁ Χριστὸς παρήγγειλε στοὺς τρεῖς αὐτόπτες μαθητὲς νὰ μὴν ποῦν τίποτα σὲ κανέναν μέχρι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου νὰ ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς (Ματθ. 17:9).

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, εμεῖς προσωπικά ἐκλαμβάνουμε τὴ φράση τοῦ Αποστόλου, ὡς ἐκστατικὴ γι αὐτὰ που εἶδε καὶ βίωσε! Ἦταν τόσο δυνατὴ ἐμπειρία που γι αὐτὸν δὲν εἶχε νόημα ἡ ζωὴ που βίωνε ἕως τότε, οὔτε ὑπάρχει κάτι ἄλλο που νὰ τον κρατοῦσε πίσω στὴν ἐγκόσμια ζωὴ, ἀλλὰ μόνο τὸ πρόσωπο Τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δύο συνομιλητῶν τοῦ Προφητῶν. Πάνω σὲ αὐτὸ του τον ἐνθουσιασμό δὲν του πῆγε στο μυαλό ὅτι ἀθελά του ἀκύρωνε ὅλο τὸ σχέδιο τῆς Θεῆας Οικονομίας Τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἦρθε γι νὰ σταυρωθεῖ καὶ κυρίως ἦρθε γι ὅλους καὶ ὄχι μόνο γι τοὺς τρεῖς Μαθητὲς που ἀξιώθηκαν νὰ δουν ὅτι εἶδαν με τὸ νόημα που λέει καὶ τὸ κοντάκι τῆς εορτῆς : « ...ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα». Αὐτὸ τὸ Θαβώριο Φῶς νὰ ἐπιζητούμε καὶ εμεῖς στὴ ζωὴ μας γιὰτί ἔτσι μεταμορφώνονται ὅλα τὰ κτιστὰ πρὸς τὰ ἀκτιστὰ, γιὰτί εἶναι πρόγευση τῆς Βασιλείας καὶ κυρίως μετοχῆς καὶ σχέσης με τὸν Σωτῆρα Χριστό! Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα! Ἀμήν!

Πηγή : <https://euxh.gr/>